die a pſbr̃is ⁊ vnuſquiſq; fidelis
in iſtis dieb⁹ ſe prepet: vt in die
paſche panē angelorū digne ſuſ
cipiat. De quo ait dn̄s. Ego ſum
panis viuus qui de celo deſcendi.
Ioh. vi. Si q̃s manducauerit ex
hoc pane viuet ineternū.

Dn̄ica reminiſcere. ſer. xviij.

Ecce mlier chananea a fi
nib⁹ illis egreſſa clāauit
dicens. Miſerere mei ⁊c.
Math. xv Iſta mlier volens filie
ſue grām īpetrare: ſapient̄ ſciuit
allegare. Primo apud xp̄m cap
tat beniuolentiā in eo q̄ vocat eū
dn̄m ⁊ filiū dauid. In hoc ei ↄfite
tur eū eē verū deū: inq̄ntū vocat eū
eē dn̄m. Et verū hoiem inquantū
dt ip̄m eſſe filiū dauid. Secd̄o inſi
nuat ſuā tribulacōem ⁊ miſeriā
cū dic. filia mea a demonio torq̄
tur. Tercio iplorat ei⁹ miam cū
dt. miſerere mei Xp̄s aūt. iiij. ma
gnas duricias oñt ſibi. nō vt eā
ↄfunderet: ſʒ vt eius fidē ⁊ ↄſtantiā
ↄprobaret. Prima duricia fuit ĩ
hoc q̄ ſibi r̃ndere noluit ac ſi eſſet
excoīcata vel xp̄i viſione indigna
Vñ dr̄ q̄ nō r̃nt ei verbū Scd̄a du
ricia fuit in hoc q̄ dixit eā nō eſſe
de ouib⁹ iſrl̄. Vñ dixit. Non ſum
miſſus niſi ad oues q̄ pierunt do
mus iſrl̄. Oues aūt domus iſrl̄ e
rāt oues dei. In hoc āt q̄ dixit eā
nō eē de ouib⁹ iſrl̄: inſinuauit eā
nō eē de ouib⁹ dei. ⁊ per ↄſequens
relinq̄batur q̄ erat de ouib⁹ dya
boli. Tertia duricia fuit in hoc q̄
ipſā canem appellauit Non ſolū
eñi dixit ipſam non eſſe ouē: ſed
etiā eſſe canem. Quarta duricia
fuit in hoc q̄ dixit eā nō eē dignā
veſci pane filioꝝ Vnde de hijs du
obus. ſ. q̄ erat canis ⁊ q̄ nō erat
digna veſci pane filioꝝ: ait. Non
eſt bonum ſumere panē filioꝝ: ⁊
mittere canibus ad manducand̄
Ecce quot ⁊ q̄ magnas duricias
oñt ei xp̄s: vt eius ↄſtantiam cō
probaret Non eſt aliqua mulier
ita patiens ⁊ ita ſancta q̄ ſi alicui
viro magno loq̄retur: ⁊ ipſe ſibi
tanq̄ excoīcate loq̄ nollet. ⁊ inſu
p eā ouē dyaboli diceret ⁊ canem
apellaret ⁊ indignā eā veſci pane
aſſereret: q̄ nō recederet turbata ⁊
ſcandalizata. Ipſa eñi in omnib⁹
ↄſtans ⁊ patiens ſp̄ fuit. Nā ad
primam duriciam ſe habuit p
uide. q̄ a principio ire noluit ad
petrū vel ad iacobum vel ad iohā
nē nec ad aliquē aliū diſcipulū
ſed tantū ad ip̄m xp̄m. Tamē vi
dens q̄ xp̄s ſibi reſpondere nollet
puidit ſibi ⁊ ad diſcipulos iuit:
rogans vt ipſi intercedere p ea di
gnarentur Tunc accedentes diſci
puli rogauerūt eum dicentes. Di
mitte eam ⁊ fac qd̄ ipſa petit ⁊ ſic
recedet. q̄ clamat poſt nos ex hoc
q̄ eā tenes. qd̄ petit nō ↄples. Qñ
tū ad ſcd̄am duriciā ſe hūit mag
nanimiter. Nam cum diſcipuli p
ea rogarent ⁊ xp̄riſtus dixit eam
nō eſſe de ouib⁹ dei ⁊ p ↄſequens

eēt de ouib⁹ dyaboli· Illa audiēs
hoc ſumpta fiducia ad eū appro
pinquit: ⁊ eū adorauit dicēs. Do
mine adiuua me. ac ſi dicat. Si vſ
qꝫ mō fui ouis dyaboli: mō volo
eſſe ouis tua. Et in ſignum adoro
te ſicut ouis paſtorem. Et idcirco
domine adiuua me: ſicut paſtor
ouē ſuam debilem ⁊ infirmam.
3 Quantū ad terciam duriciam ſe
habuit iſta mulier prudenter ꝙ
qn̄ xp̄us eā canē appellauit: ipſa
hoc non negauit: ſꝫ canē ſe eē con
feſſa ē dicēs. Etiā dn̄e. ac ſi diceret
Canē me vocas. canis tu⁹ eē volo.
Dn̄i autē canē nō expellūt: ſꝫ ſi ex
pellant ꝑ vnam portam: ꝑ aliā re
uertitur. Si ḡ ſum canis nō debes
me expellē a te. ſi expellis ꝓtinus
4 redibo ad te. Quātum ad q̄rtam du
riciā ſe habuit ſapiēter. ꝙ qn̄do
xp̄s ei dixit ꝙ nō erat digna tolle
re panē filiorū: illa ſapiēter rn̄it
ei. Dn̄e non peto panē ſed micā.
Et ſi ego ſū canis ſicut me vocaſti
conſuetudo eſt tamen: ꝙ domini
dant canibus ⁊ catellis ſaltē mi
cas. Ergo da michi iſtam micam
quam peto .ſ. filie mee curationē
Tunc reſpondit ei ihesus. O mu
lier magna ē fides tua q̄ me ſupa
uit ⁊ vicit. ⁊ ideo fiat tibi ſicut vis
Et ſanata ē filia eius ex illa hora
¶ Notandū aūt ꝙ quando ali
quis ad aliquam ſublimē perſo
nam aliquā gratiam petiturus
accedit illos ſecū in ſocietate du
cit: quos illius ꝑſone amicos eē

credit. Iſta ergo mulier ad xp̄m
volens accedere: ⁊ ſanitatem pro
filia impetrare illas virtutes ſecū
aſſumpſit: quas xp̄o magis gra
tas eſſe cognouit. ſcilicet patien
tiam. fidem. humilitatem ⁊ ꝑſeue
rantem orationē. Patientia ē ſo
ror xp̄riſti. fides eſt filia xp̄riſti.
humilitas mater xp̄i. ⁊ oratio ē
nuncius fidelis ad xp̄m. ¶ Primo
ergo aſſumpſit q̄ fuit ſoror xp̄ri
ſti ſcilicet patientiam. quia ipſā
nunq̄ deſeruit: nec in vita: nec in
morte: ſed tanq̄ ſoror indiuidua
ſemper ipſi aſſociata fuit. Vnde
Pſa. quadrageſimoquarto. Ta
cui. ſemp ſilui. patiens fui ⁊c. Iſ
ta aūt paciētia in tribus iniurijs
comprobatur. ſcilicet verborum.
rerū ⁊ ꝑſone. In iſtis trib⁹ mulie
ris pacīa ꝯprobata fuit. Primo
namqꝫ ſuſtinuit iniuriā in verbo:
quando xp̄riſtus ipſam canē ap
pellauit. Non eſt aliqua mulier
ita patiens q̄ ſi canis diceretur: ſal
tem quin reſponderet. Non eſt ve
rum: ſum bona. Iſta aūt non tan
tum portauit patienter ꝙ xp̄us
eam canē appellauit: ſed ipſa eti
am ſe canē appellauit. Sciebat
enim hoc ꝙ xp̄riſtus hoc non di
cebat omnino propter iniuriā:
ſed etiā ꝑ bonis ſuis a iudeis fuit
ſpoliata. Vnde dicit iheronimus
ꝙ chananei dimittentes terras
in quib⁹ iudei tunc habitare ſole
bant. vel vltimo bello conſump
ti vel in loca vicina diſꝑſi ſunt vel

in ſeruitutem ſubiecti: nomen tū
ſuum circumſcr unt. Ex hijs ergo
iſta mulier chananea ē que iude,
is admixta: credit cognouiſſe ex
lege xp̄m ex ſemine dauid naſci,
tuꝝ eſſe. Iſtam autē iniuriam bo
noꝝ ſuorum patienter portauit.
Tercio ſuſtinuit iniuriā pſona
lem: ſc̄ filie ſue opreſſionē q̄ a dy
abolo grauiter opprimebat. quā
oppreſſionē ſuā ꝓpriā reputabat
Vnde non dicebat. Miſerere filie
mee domine: ſed miſerere mei dn̄e
Iſtam actualem iniuriam non ſi
cut primā aut ſecundā patiēter
portauit ſʒ grauiter ferebat Licet
enī eā canē vocabat xp̄us: de hoc
habuit magnā leticiam: ſi hō bo
na ſua rapuit ⁊ in ſuitutem eā re
degit: de hoc habuit patientiā Sʒ
qꝛ dyabolus in domo ſua habita
ret: de hoc patiētiā hēe nō potuit,
⁊ ad xp̄m clamabat. d. Miſerere
mei dn̄e. Hoc ē ꝯtra multos: qui
in aduſitatibꝫ dei murmurāt in p
ſecutionibus hoīm blaſphemāt.
ſʒ qꝛ dyabolus in domo ſue anime
habitat nō curāt: nec ad deū cla
māt. Secūdo aſſumpſit fidē q̄ ē
filia xp̄i. qꝛ p ipſā deꝰ in cordibꝰ
nr̄is gradit. Ad ephe. Inhabitaē
xp̄m p fidem in cordibꝰ nr̄is Iſtā
aūt fidē iſta mlier habuit valde
magnā. Vnde dixit ei xp̄s O mli
er magna ē fides tua. Tunc autē
ē fides magna qn̄ eſt opibus cō
iūcta. caritati admixta. pſeuerās
⁊ firma. Fides autem que ē ſine

operibus habet ocioſitatē: ⁊ iſta
ē fides mulierum. Jacobi ſecūdo.
Fides ſine operibus mortua ē. Si
vero nō ē caritati ꝯiuncta hʒ inu
tilitatē Iuxta illud .i. chorꝫ xiiij. Si
habuero fidē ita vt montes trāſ
feram. caritatē aūt nō habuero:
nihil mi pdeſt. Et ē fides demonuꝫ
qui ſūt extra ſtatū gratie: nec vl,
terius caritatem habere poſſunt.
De quoꝝ fide dr̄ iacobi ſecundo.
Tu credis qꝛ vnus ē deꝰ. benefacis
Et demones credūt ⁊ ꝯtremiſcunt
Si autem fides non ē pſeuerās ⁊
firma: habet puſillanimitatē. ⁊
iſta ē fides fidelium. de qua dicit
Mathei decimoquarto. ca. Modi
ce fidei quare dubitaſti. Lu. octa
uo. Ad tps credunt. ⁊ in tempore
temptationis recedunt. Hijs tri
bus modis fides iſtius mulieris
fuit magna. Fuit etiam operibꝰ
caritatis coniuncta. quia vacabat
operibus miſericordie in quantū
pro ipſa orabat. Fuit caritati ad
mixta. vera enī caritas aliena in
cōmoda reputat ſua Vn̄ iſta mu
lier vexatiōem filie ſue ſuam pro,
priam reputabat. Fuit autem p
ſeuerans ⁊ firma. qꝛ ſepe repulſa
fuit ⁊ tn̄ ſemper perſeuerauit.
Tercio aſſumpſit humilitatē q̄
fuit mater xpriſti. Dicit enim ber
nardus: qꝛ beata virgo ⁊ ſi ex vir
ginitate placuit: tn̄ ex humilita
te concepit. quantumcunqꝫ eſſet
virgo ſi humilis non fuiſſet: deū
nō cōcepiſſet. ⁊ qꝛ ex humilitate

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

ↄcepit Ideo ipſa humilitas quo
dammō mr̄ xp̄i fuit. Iſtā humi
litatē iſta mlier habuit ſecū. ⁊ iō
exaudiri meruit Iuxta illud pſ̄.
Reſpexit in orōem humilium ⁊c̄.
Quā humilitatē ſecū habuit iſta
oñt exemplo. verbo ⁊ facto. Exem
plo. q2 xp̄m humiliter adorauit.
verbo: q2 catellū ſe aſſeruit. facto
q2 inter iudeos humiliter ↄuerſa
batur. qd̄ fuit magne virtutis cū
iudei eſſent ſupbi. Inter ſupbos
em̄ humiliter ſcire ↄuerſari ma
gna virtus ē. Duo em̄ humiles ⁊
manſueti pn̄t ad inuicē pacificari.
duo aūt ſupbi nunq̄ pn̄t pacifi
cari ad inuicē nec ↄuenire. Vide9
em̄ q2 duo corpa plana pn̄t ad i
uicem applicari. Vnum autē cor
pus ſpericū ⁊ vnū ↄcauum ad in
uicē applicari poſſunt. q2 corpus
ↄcauum recipit in ſe ſuā ↄcauita
tem ⁊ alterius tumorē. Duo em̄
corpa ſperica ad inuicē applicari
non pn̄t niſi in puncto. Eodē mō
duo hoīes humiles ⁊ māſueti ad
inuicē pn̄t letari. Vnde pſ̄. Audi
ant māſueti ⁊ letēt. Xp̄s fuit hu
milis. diſcipuli fuerunt humiles
Iſta aūt mlier humilis. ideo ⁊ ad
inuicē bene ↄueniebant. ⁊ xp̄s e9
preces exaudiebat. vnus āt hu
milis ⁊ vnus ſupbus pn̄t ad inui
cem pacificari. q2 humilis intra
ſuā humilitatē recipit ⁊ ſupportat
alterius tumiditatē. Pſ̄. Cū hijs
qui oderunt pacē erā pacificus.
Eodē mō iſta mulier chananea
erat humilis ⁊ iudei ſuperbi: qui
ſubiugauerāt eā in ſeruitutē: ⁊ tn̄
cum eis ſciebat viuere: ⁊ eorum
ſupbiā humilit̄ portare. Duo au
tem ſupbi ad inuicem pacificari
nō poſſunt niſi in puncto. Pūge
re quidem poſſunt. pacifice autē
viuere non pn̄t. Prou. xiij. Inter
ſupbos ſemp iurgia ſunt.

¶ Dnīca oculi. Sermo. xix.

ERat ihs eijciens demoni
um: ⁊ illud erat mutum.
Lu. xi. Notare debemus
ſm curſū nature q2 res diuerſo2
ↄtrario2 ſimul ⁊ ſemel in ſe ſtaē
non pn̄t. vt aqua ⁊ ignis. lupus
⁊ ouis. anima ⁊ dyabolus. quia
ibi eſt contrarietas. Ideo homo
cogitans ſe habere lupum: id eſt
dyabolum: debet ſibi ſuum nidū
deſtruere per penitentiam. tunc fu
git ne occidat ouē .i. aīam. Item
ſi ſenſerit ignem concupiſcentie:
debet extinguere aqua lacrima2
⁊ p elemoſinarum largitionem.
quia ſicut aqua extinguit ignem.
ita elemoſina extinguit peccatū.
Itē ſi cogitat damnum quod lu
pus ⁊ ignis poſſunt ſibi inferre:
debet feſtinare ad xp̄m vt ab eo
ſeparetur. ⁊ ideo homines haben
tes hoīem infirmum ⁊ obſeſſum:
feſtinabant ad xp̄um. Et de hoc i
euangelio dicitur. Dominus nr̄